

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 3, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:24](#) 07-01-2025

Schuldeiser van Dutch Export & Trading B.V./Van Betten q.q.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:8021](#) 17-12-2024

Van Rongen q.q./Stichting Timpaan Groep

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:4056](#) 17-12-2024

Leegtrekken bv om verhaal door ontslagen werknemer te frustreren, leidt tot aansprakelijkheid o.g.v. artikel 2:248 BW

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:3344](#) 26-11-2024

Shell Overseas Investments B.V./Todwick Holdings Limited

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:3470](#) 05-11-2024

Curatoren van het bouwbedrijf/(Bestuurders van) contractspartij

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:2567](#) 10-09-2024

Begunstigden SPA bonusbepaling/NEI Nieuw Energy Invest B.V.

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:49](#) 08-01-2025

Onbehoorlijke taakvervulling bestuurders en veroordeling tot betalen boedeltekort met matiging

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:6704](#) 05-11-2024

VOC Capital Partners B.V. c.s./Studyportals Holding B.V. c.s.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:6309](#) 10-10-2024

B.V. Huizenmij: spoedverzoek tot verbod op besluit tot decertificering en ontbinding STAK

RECHTSPRAAK

B.V. Huizenmij: spoedverzoek tot verbod op besluit tot decertificering en ontbinding STAK

Tussenuitspraak in de kwestie Huizenmij. Na het verlijden van een akte statutenwijziging van de STAK die alle aandelen in B.V. Huizenmij houdt, bestaat de mogelijkheid om met een twee derde meerderheid van de uitgebrachte stemmen te besluiten tot decertificering en ontbinding van de STAK. De eerder door de voorzieningenrechter aangestelde tijdelijke bestuurder stelt hierop een spoedverzoek in bij de rechtbank om als voorlopige voorziening de vergadering van certificaathouders van de STAK een verbod op te leggen tot het nemen van een besluit tot decertificering en ontbinding van de STAK. De rechtbank komt tot het oordeel dat een billijke afweging van de belangen van alle betrokkenen meebrengt dat een toewijzing van het verzoek van de tijdelijke bestuurder op zijn plaats is. In het bijzonder weegt de rechtbank mee dat het gaat om (voorgenomen) besluiten met verregaande en onomkeerbare gevolgen voor de STAK en haar governance, terwijl die governance nu juist onderwerp is van deze procedure en de besluiten bovendien zouden indruisen tegen hetgeen in deze procedure reeds is bepaald.

Achtergrond

Deze uitspraak is de volgende in een reeks (tussen)uitspraken die zijn gedaan in het kader van de enquêteprocedure bij de OK en de verzoekschriftprocedure bij de rechtbank Amsterdam inzake B.V. Huizenmaatschappij ('Huizenmij') (zie OR 2023-0188, OR 2024-0119 en OR 2024-0103). Huizenmij is een familiebedrijf dat door twee families is opgericht en dat zich bezighoudt met het beheer van vastgoed. Alle aandelen in Huizenmij worden gehouden door Stichting administratiekantoor ter continuering Huizenmaatschappij ('de STAK'), die de

aandelen heeft gecertificeerd. In het bestuur van de STAK zijn beide families vertegenwoordigd. Als een van de familieleden komt te overlijden, leidt dit tot een wijziging in de samenstelling van het bestuur en conflicten binnen de familie en de vennootschap.

De onderhavige uitspraak ziet op de verzoekschriftprocedure bij de rechtbank Amsterdam. Eerder oordeelde de rechtbank Amsterdam dat de verzoeken van de bestuurders van de STAK over en weer tot elkaars ontslag op grond van artikel 2:298 BW wegens een impasse in het bestuur, moest worden afgewezen. Hoewel er naar het oordeel van de rechtbank geen grond was voor het ontslag van de bestuurders, zag de rechtbank in dat ingrijpen noodzakelijk was en benoemde zij voor de duur van vijf maanden een onafhankelijk persoon als bestuurder van de STAK met beslissende stem. Deze benoeming werd vervolgens verlengd in afwachting van de volgende mondelinge behandeling en de daarna door de rechtbank te nemen beslissing. In de onderhavige beschikking gaat het over het spoedverzoek dat de tijdelijke bestuurder heeft ingediend. Zij vraagt als voorlopige voorziening om de vergadering van certificaa houders van de STAK een verbod op te leggen om bepaalde besluiten, waaronder een besluit tot decertificering van de STAK, te nemen.

Onderbouwing verzoek en oordeel rechtbank

Het geschil dat is ontstaan heeft te maken met de interpretatie van de wijziging van de statuten van de STAK. De discussie gaat over de vraag of, na wijziging van de statuten, de vergadering van certificaa houders op grond van een schakelbepaling in een tweede vergadering met een twee derde meerderheid van de uitgebrachte stemmen kan besluiten tot decertificering en ontbinding van de STAK, als op de eerste vergadering niet alle certificaa houders verschijnen of niet unaniem voor dit besluit wordt gestemd. De tijdelijke bestuurder meent, in navolging van de notaris die de conceptstatuten heeft opgesteld en verleden, dat op dit punt sprake is van een onduidelijkheid. Volgens haar is verduidelijking geboden, om te voorkomen dat de certificaa houders in een tweede certificaa houdersvergadering zonder unanimiteit kunnen beslissen tot het ingrijpende besluit van decertificering van de aandelen en ontbinding van de STAK. Dit zou niet in lijn zijn met de uitgangspunten van governance die de tijdelijke bestuurder in het verslag van haar bevindingen had opgenomen. Daarnaast zou dit volgens de tijdelijke bestuurder de impasse binnen het bestuur niet duurzaam doorbreken, aangezien een deel van de certificaa houders over meer dan twee derde van de certificaten beschikt. Dit deel van de certificaa houders meent dat van enige onduidelijkheid geen sprake is, dat deze bevoegdheid nu eenmaal aan de certificaa houders toekomt en niet kan worden gewijzigd.

De rechtbank overweegt dat de tijdelijke bestuurder het tot haar taak mag rekenen om te bezien hoe in de ontstane situatie in de opvolging van de zittende bestuursleden kan worden

voorzien, met inachtneming van de belangen van de twee groepen certificaathouders. De impasse die is ontstaan, aldus de rechtbank, houdt het bestuur en in het verlengde daarvan alle certificaathouders verdeeld in twee kampen. Met de decertificering en ontbinding van de STAK zou een deel van de bestuursleden in hun hoedanigheid van certificaathouder en met steun van de partijen die hun ‘achterban’ vormen, alsnog de gehele zeggenschap over (de aandelen in) Huizenmij naar zich toe kunnen trekken. Deze ingrijpende besluiten raken rechtstreeks zowel het bestuur van de STAK, dat onderwerp is van deze procedure, als de door de rechtbank getroffen voorlopige voorziening ter doorbreking van de impasse in het bestuur. De rechtbank concludeert op grond van dit alles dat de vereiste samenhang (in de zin van art. 223 lid 1 Rv) met de verzoeken aanwezig is.

Vervolgens komt de rechtbank tot het oordeel dat een billijke afweging van de belangen van alle betrokkenen meebrengt dat de argumenten voor de decertificering en ontbinding van de STAK niet opwegen tegen de belangen van de STAK bij de verzochte voorziening. In het bijzonder weegt de rechtbank mee dat het gaat om (voorgenomen) besluiten met verregaande en onomkeerbare gevolgen voor de STAK en haar governance, terwijl die governance nu juist onderwerp is van deze procedure en de besluiten bovendien zouden indruisen tegen hetgeen in deze procedure reeds is bepaald. De rechtbank komt tot de slotsom dat zij een voorlopige voorziening zal treffen en dat het de vergadering van certificaathouders wordt verboden om te besluiten tot decertificering en ontbinding van de STAK en, in het verlengde hiervan, tot wijziging van de statuten.

Voorts ziet de rechtbank aanleiding om de procedure voort te zetten bij een meervoudige kamer en bij deze meervoudige kamer een mondelinge behandeling te laten plaatsvinden.

A. El Allaoui, februari 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:6309

Zaaknummer: C/13/731810 / HA RK 23-108

Rechters: R.P.F. de Groot

Advocaten: G.C. Endedijk, J. Stikkelbroeck, M.P.H. Sanders en A.M. van Riemsdijk

Wetsartikelen: 2:298 BW, 223 Rv en 337 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Leegtrekken bv om verhaal door ontslagen werknemer te frustreren, leidt tot aansprakelijkheid o.g.v. artikel 2:248 BW

Een curator stelt de direct en indirect bestuurder van een failliete bv aansprakelijk voor het boedeltekort. Mede op basis van de verklaringen van familieleden oordeelt het hof dat de DGA de vennootschap heeft leeggetrokken om het verhaal door een ontslagen werknemer te frustreren. Nu aannemelijk is dat het faillissement hierdoor is veroorzaakt, zijn de direct en indirect bestuurder aansprakelijk voor het boedeltekort.

In deze uitspraak van het hof Den Bosch draait het om het faillissement van een bv. Volgens de curator zou de vennootschap zijn leeggetrokken door de middellijk DGA. De reden daarvoor zou zijn geweest dat de failliet veroordeeld werd een bedrag van ruim € 225.000 te voldoen aan een werknemer die werd ontslagen nadat deze zich verbaal zou hebben misdragen jegens de dochter van de middellijk DGA van de failliet. Het leegtrekken van de failliet zou hebben plaatsgehad door dividenduitkeringen, het overdragen zonder enige vergoeding van personeel, werkzaamheden en vergunningen aan een aan de DGA gelieerde partij en door het overdragen en verrekenen van intercompany-vorderingen.

In eerste aanleg zijn de vorderingen van de curator afgewezen. Het hof komt tot een ander oordeel. Het hof oordeelt dat sprake is van onbehoorlijk bestuur. Het leegtrekken van de bv heeft volgens het hof te gelden als een kennelijke onbehoorlijke taakvervulling zoals bedoeld in artikel 2:248 lid 1 BW. Het hof oordeelt dat aannemelijk kan worden geacht dat die onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement. Door het leegtrekken van de bv kon zij niet meer aan haar verplichtingen voldoen en bood zij ook geen verhaal meer. Opmerkelijk is dat het oordeel mede wordt gebaseerd op verklaringen van familieleden van de DGA die verklaren over een familiefeestje waarop de DGA zijn plannen om de ontslagen medewerker niets te betalen, uit de doeken deed. Daartegenover staat dat geen aannemelijke andere reden voor het faillissement is aangedragen. Het argument dat de

failliet tekort aan liquiditeit had wegens het faillissement van een debiteur, wordt aan de kant geschoven. Dat faillissement was al drie jaar oud toen de failliet zijn eigen faillissement aanvroeg.

Behalve dat er sprake is van onbehoorlijk bestuur en de bestuurder en de DGA veroordeeld worden in het tekort van het faillissement, verklaart het hof ook nog dat de curator met succes rechtshandelingen heeft vernietigd. Het gaat ten aanzien van de bestuurder van de failliet om een agio dividenduitkering en de doorbetaling door failliet van debiteurenontvangsten. Ten aanzien van de bv waarin de werkzaamheden en het personeel van failliet werden ondergebracht, gaat het om vorderingen van de failliet op deze bv die aan de bestuurder werden overgedragen (onder verrekening van de koopsom van de vordering) en een aan die bestuurder overgemaakt bedrag.

W.T.N. Vlasveld, januari 2025

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 17-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:4056

Zaaknummer: 200.329.159_01

Rechters: O.G.H. Milar, R.A. van der Pol en C.B.M. Scholten van Aschat

Advocaten: C.W.H.M. Uitdehaag en I.C.J.C. van der Klundert

Wetsartikelen: 42 Fw, 47 Fw, 2:248 BW, 2:10 BW en 2:216 BW

RECHTSPRAAK

Van Rongen q.q./Stichting Timpaan Groep

De curator van drie rechtspersonen die werkzaam waren in de kinderopvang en onderdeel uitmaakten van de Timpaan Groep, stelt de stichting die bestuurder was aansprakelijk. Volgens de curator zou de stichting te laat en te weinig maatregelen hebben getroffen om een faillissement te voorkomen. Net als de rechtbank wijst het hof de vorderingen af. Naar het oordeel van het hof heeft de stichting wel degelijk ingegrepen. Achteraf kan worden vastgesteld dat de ingrepen onvoldoende effectief waren om een faillissement te voorkomen, maar dat is geen grond voor bestuurdersaansprakelijkheid. Er is ook geen aanwijzing dat er een (andere) grond voor aansprakelijkheid bestaat.

Stichting Timpaan Groep ('de Stichting') stond aan het hoofd van een groep rechtspersonen ('de Timpaan Groep'). De groep was onderverdeeld in drie divisies. Een van de divisies focuste op kindercentra (kinderopvang en peuterspeelzalen), de andere divisies op onderwijs en welzijn. Vanaf 2009 kampte de divisie kindercentra met verlies. De financiële problemen namen toe toen de overheid vanaf 2011 fors bezuinigde op kinderopvang. Vanaf 2012 probeerde de Timpaan Groep door middel van een collectief ontslag en reorganisatieplan het tij te keren. Ondertussen werden de tekorten bij de divisie kindercentra aangevuld door de renderende divisies. In 2014 constateert bestuurder 1 van de Stichting dat de genomen maatregelen onvoldoende resultaat hebben geboekt. Bestuurder 1 wordt in 2015 geschorst door de raad van commissarissen ('RvC') en vervangen door een interim-bestuurder. De interim-bestuurder formuleert een plan voor een herstructurering waarbij harde conclusies worden getrokken over de staat waarin de gehele Timpaan Groep verkeert. Dit plan krijgt steun van de RvC en de ondernemingsraad ('OR'), en in 2015-2016 worden de drie vennootschappen geherstructureerd door middel van een pre-pack.

Samengevat komt het verwijt van de curator erop neer dat de Stichting – als bestuurder van de failliete rechtspersonen – te laat en te weinig maatregelen heeft genomen om een faillissement te voorkomen. Zo zou de Stichting geen goed zicht hebben gehad op de

problemen, te laat bestuurder 1 hebben geschorst en ontslagen, te laat een onderzoek hebben laten doen door de interim-bestuurder en te laat een herstructurering hebben geïnitieerd.

De curator baseert zijn vordering op artikel 2:248, 2:9 en 6:162 BW. Het hof begint zijn oordeel met de overweging dat de materiële toets voor onbehoorlijk bestuur op grond van artikel 2:248, 2:9 en 6:162 BW niet wezenlijk anders is. Bij invulling van die maatstaf geldt dat de vraag of het bestuur zijn taak behoorlijk heeft vervuld, moet worden beantwoord naar hetgeen het bestuur voorzag of kon voorzien op het moment dat het de taak vervulde. Het hof stelt voorop dat het niet de bedoeling is bestuurders te straffen voor beleidsfouten.

Het hof concludeert dat de Stichting wel degelijk heeft ingegrepen. Vanaf 2011 zijn maatregelen getroffen en reorganisatieplannen gemaakt die tot een reductie van 50% van de personeelskosten en 30% van de algemene kosten hebben geleid. Dit blijkt uit door de curator zelf overgelegde bewijsstukken en wordt verder gestaafd door ander bewijs, zoals de jaarrekeningen van de failliete rechtspersonen. Het hof overweegt dat het nu achteraf kan vaststellen dat de ingrepen onvoldoende effectief waren om een faillissement te voorkomen. Dit erkent de Stichting ook. Volgens het hof is dit echter geen grond voor aansprakelijkheid. Het is ook geen aanwijzing dat er een grond voor aansprakelijkheid bestaat.

Het hof komt tot de conclusie dat de curator onvoldoende heeft aangetoond dat sprake is van onbehoorlijk bestuur. De Stichting heeft uitvoerig haar beleidskeuzes toegelicht. In reactie hierop is de curator, volgens het hof, te veel blijven steken in algemene stellingen en redeneringen achteraf, zonder de vinger op de zere plek te leggen. De curator poogde zijn vordering te onderbouwen door te wijzen op de harde conclusies van de interim-bestuurder, maar daar gaat het hof niet in mee. Het pleit in het voordeel van de Stichting dat zij een externe, grondige analyse heeft laten uitvoeren en op basis daarvan gehandeld heeft. Tot slot is het ook interessant dat het hof overweegt dat – zoals gesteld door de curator – het faillissement wellicht voorkomen had kunnen worden, maar dat – ook als dat klopt – dit nog niet betekent dat er sprake is van onbehoorlijk bestuur.

G.P. van Hooft, januari 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:8021

Zaaknummer: 200.332.632/01

Rechters: A.A.J. Smelt, J. Smit en G.J.M. Verburg

Advocaten: J.M. van Rongen en A.P.P. Witteveen

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Schuldeiser van Dutch Export & Trading B.V./Van Betten q.q.

Een schuldeiser die een lening heeft verstrekt aan een gefailleerde vennootschap wil haar bestuurder aansprakelijk stellen en heeft daarom de voormalig curator verzocht om afgifte van en inzage in de volledige administratie van de vennootschap op grond van artikel 843a Rv (oud). De rechtbank wees het verzoek af. Het hof wijst het verzoek (deels) toe. De schuldeiser heeft aannemelijk gemaakt dat de bestuurder wist of had behoren te weten dat de vennootschap bij het aangaan van de lening haar verplichtingen tegenover de schuldeiser niet kon nakomen, zodat het bestaan van een rechtsbetrekking voldoende aannemelijk is geworden. Het hof beperkt de veroordeling tot specifieke bescheiden die inzicht kunnen geven in de financiële situatie van de vennootschap rondom de periode waarin de lening werd verstrekt. Het verzoek van de curator om vergoeding van zijn werkelijke proceskosten wordt afgewezen; het hof stelt wel een kostenvergoeding vast.

Een schuldeiser heeft kort voor het faillissement een lening verstrekt aan Dutch Export & Trading B.V. ('DET') die niet is terugbetaald. De schuldeiser stelt dat de voormalig bestuurder van DET hierdoor onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld door schending van de Beklamelnorm of de nakomingsfrustratienorm. Om deze stelling nader te kunnen onderbouwen, verzoekt de schuldeiser inzage in de administratie van DET, die nog in bezit is van de voormalig curator. De voormalig curator weigert de stukken te verstrekken zonder toestemming van de voormalig bestuurder. Hierop start de schuldeiser een procedure op grond van artikel 843a Rv (oud).

Een verzoek om inzage of afgifte op grond van artikel 843a Rv (oud) is toewijsbaar wanneer

aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan: (i) de verzoeker moet een rechtmatig belang hebben, (ii) het verzoek moet zien op bepaalde bescheiden, en (iii) degene die inzage of afgifte wenst, moet partij zijn bij een rechtsbetrekking ten aanzien van de stukken waarop het verzoek betrekking heeft.

De rechtbank wees het verzoek af omdat het bestaan van een rechtsbetrekking niet voldoende aannemelijk was gemaakt. In tweede aanleg oordeelt het hof dat de schuldeiser wel voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een rechtsbetrekking. Uit de feiten blijkt dat de bestuurder bij het aangaan van de lening namelijk wist of in elk geval redelijkerwijs kon vermoeden dat DET niet tijdig aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen. Het hof oordeelt derhalve dat de schuldeiser voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de voormalig bestuurder onrechtmatig heeft gehandeld door de leningsovereenkomst aan te gaan.

De schuldeiser heeft verzocht om inzage in de volledige administratie van DET. Het hof oordeelt dat de schuldeiser onvoldoende heeft onderbouwd waarom de volledige administratie relevant is. Het hof wijst de vordering slechts toe ten aanzien van specifieke bescheiden die inzicht kunnen geven in de financiële situatie van DET rondom de periode waarin de lening werd verstrekt.

De curator heeft daarnaast verzocht om vergoeding van zijn werkelijke proceskosten, omdat hij als voormalig curator geen andere keuze had dan het te laten aankomen op een procedure. Het hof gaat hier niet in mee. Voor een volledige proceskostenvergoeding zijn buitengewone omstandigheden vereist, zoals misbruik van procesrecht, en hiervan is geen sprake. Het hof oordeelt dat een vergoeding voor de kosten van inzage en afschrift die de curator moet maken wel op zijn plaats is. Deze vergoeding stelt het hof vast op € 2.000 exclusief btw.

Het hof veroordeelt de curator om de genoemde bescheiden af te geven, onder de voorwaarde dat de schuldeiser de vastgestelde vergoeding voldoet.

N. Gamliël, januari 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-01-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:24

Zaaknummer: 200.339.197/01

Rechters: H. de Hek, R.E. Weening en D.H. de Witte

Advocaten: D.F. Fransen en R.J. van Betten

Wetsartikelen: 843a Rv (oud)

RECHTSPRAAK

Onbehoorlijke taakvervulling bestuurders en veroordeling tot betalen boedeltekort met matiging

Twee bestuurders van een failliete vennootschap, die een hotel-restaurant en een bed & breakfast dreef, worden door de curator aangesproken tot betaling van het bedoeltekort. De rechtbank stelt vast dat jaarrekeningen niet of te laat zijn gedeponneerd en financiële stukken geen administratie zijn in de zin van artikel 2:10 BW. De bestuurders slagen er niet in het vermoeden te weerleggen dat het faillissement is veroorzaakt door hun onbehoorlijke taakvervulling. Ze zijn daarom op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk voor het boedeltekort. De rechtbank matigt dit met 10%, omdat voldoende aannemelijk is geworden dat de coronapandemie een duidelijke negatieve impact heeft gehad op de levensvatbaarheid van de onderneming.

Het gaat hier om een uitspraak van de rechtbank Overijssel naar aanleiding van een vordering van de curator van een gefailleerde onderneming ('Gefailleerde') tot vergoeding van het boedeltekort door partij B1 en partij B2 (bestuurders van Gefailleerde).

Gefailleerde exploiteerde een hotel-restaurant en bed & breakfast. Partij B1 en partij B2 hebben de exploitatie van Gefailleerde in het voorjaar van 2023 gestaakt en overgedragen aan een derde persoon. Bij vonnis van 13 maart 2024 is Gefailleerde in staat van faillissement verklaard. De curator heeft vervolgens, na op 29 maart 2024 verkregen verlov van de voorzieningenrechter, conservatoir beslag gelegd op het (onverdeelde) aandeel in de woning van partij B2. In geschil is of partij B1 en partij B2 aansprakelijk zijn voor het boedeltekort. In reconventie vorderen partij B1 en partij B2 opheffing van de door de curator gelegde beslagen ten laste van partij B2.

De rechtbank beoordeelt de vordering jegens partij B1 en partij B2 als volgt. De curator baseert

zijn vordering tot vergoeding van het boedeltekort op artikel 2:248 BW. Partij B1 en partij B2 hebben ondubbelzinnig erkend dat de jaarrekeningen over het boekjaar 2020 (gedeeltelijk), 2021 en 2022 niet (tijdig) zijn gepubliceerd zodat dit in deze procedure vaststaat. Ook hebben zij erkend dat de financiële stukken die zij aan de curator ter hand hebben gesteld geen administratie in de zin van artikel 2:10 BW oplevert. Daarmee is komen vast te staan dat partij B1 en partij B2 hun taken als bestuurders onbehoorlijk hebben vervuld en wordt vermoed dat dit kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak is van het faillissement van Gefailleerde. Partijen zijn het erover eens dat het hier geen onbelangrijk verzuim betreft.

Het vermoeden dat de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement kan door de bestuurders echter worden weerlegd, indien de aangesproken bestuurders aannemelijk maken dat andere feiten of omstandigheden dan hun kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. Partij B1 en partij B2 hebben in dat kader het volgende aangevoerd. In de eerste plaats voeren zij aan dat zij geconfronteerd werden met omvangrijke opstartkosten. In de tweede plaats is volgens partij B1 en partij B2 de omzet van Gefailleerde volledig weggefallen als gevolg van de coronapandemie. De rechtbank is van oordeel dat beide onderdelen van het verweer niet concreet (cijfermatig) zijn onderbouwd. Zo hebben partij B1 en partij B2 op geen enkele manier inzichtelijk gemaakt hoe de opstartkosten in 2020 zich verhouden tot overige lasten en de inkomsten gedurende de vier jaar voorafgaand aan het faillissement. Verder is de rechtbank van oordeel dat de coronamaatregelen weliswaar het (deels) wegvallen van de omzet over de periode maart 2020 tot en met juni 2021 kunnen verklaren, maar dat dit niet geldt voor de periode daarna. Dat de coronapandemie de oorzaak van het faillissement is geweest, hebben partij B1 en partij B2 dan ook niet aannemelijk kunnen maken, zodat het vermoeden van artikel 2:248 BW niet is ontzenuwd. De rechtbank verwierpt het verweer. Het voorgaande leidt de rechtbank tot de slotsom dat er sprake is geweest van kennelijk onbehoorlijk bestuur door partij B1 en partij B2, en dat dit onbehoorlijke bestuur een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement. Partij B1 en partij B2 zijn in hun hoedanigheid van bestuurders aansprakelijk voor het als gevolg daarvan ontstane boedeltekort.

De rechtbank oordeelt in reconventie dat de vordering in conventie is toegewezen en zich geen grond voor opheffing van het door de curator gelegde conservatoir beslag voordoet in de zin van artikel 705 lid 2 Rv.

De rechtbank veroordeelt partij B1 en partij B2 tot vergoeding van het boedeltekort in het faillissement, met inachtneming van een matiging van 10 procent van het definitieve boedeltekort, nu de coronapandemie duidelijk een negatieve impact heeft gehad op de levensvatbaarheid van de onderneming. De rechtbank wijst de eis in reconventie af.

D.R.C. Smit, januari 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 08-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:49

Zaaknummer: C/08/313668 / HA ZA 24/181

Rechters: A.M. van Diggele

Advocaten: H.J. Koop

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Begunstigden SPA bonusbepaling/NEI Nieuw Energy Invest B.V.

In deze procedure twisten partijen over de vraag op welke wijze de omzet uit een bonusbepaling in de Share Purchase Agreement (SPA) vastgesteld moet worden. Het hof overweegt, op basis van de voorliggende feiten en omstandigheden, dat niet bij de completed-contract-methode moet worden aangesloten (zoals betoogd door koper), maar bij de percentage-of-completion-methode (zoals door de begunstigden van de bonusbepaling is betoogd).

Feiten

Alle aandelen in Lagerwey Group B.V. ('Lagerwey') zijn verkocht en geleverd aan NEI Nieuw Energy Invest B.V. ('NEI'), een dochtervennootschap van EnerCon GmbH ('Enercon'). Na deze overname is de verkoop van de Lagerweg turbines vanuit Lagerwey overgeheveld naar Enercon, als gevolg waarvan de daarmee gemoeide omzet vanaf dat moment is gerealiseerd door Enercon.

In de SPA is onder meer een bonusbepaling opgenomen. Partijen steggelen over de vraag welke rekenmethode gehanteerd moet worden bij de berekening van de bonusbepaling uit de SPA.

Appellanten – de verkopende aandeelhouders en twee voormalige senior managers van Lagerwey – ('de Begunstigden') stellen zich als begunstigden van de bonusbepaling op het standpunt dat voor berekening van de bonus aangesloten moet worden bij de *percentage-of-completion*-methode, waarbij omzet als gerealiseerd wordt aangemerkt naar rato van de voortgang van het project, zoals ook voor en na de overname werd toegepast bij Lagerwey ('de POC-methode'). NEI stelt zich op het standpunt dat de voor de bonus relevante omzet moet worden vastgesteld volgens de voor de betreffende onderneming toepasselijke accounting principes, in casu de *completed-contract*-methode, waarbij de volledige omzet pas als gerealiseerd wordt erkend na afronding van het project, omdat dit bij Enercon wordt toegepast

(‘de CC-methode’).

De rechtbank heeft geoordeeld dat bij de CC-methode moet worden aangesloten en derhalve zijn de vorderingen van de Begunstigden afgewezen.

Hoger beroep

In tweede aanleg overweegt het hof dat:

- in kwesties als het onderhavige de overeenkomst moet worden uitgelegd volgens de Haviltex-maatstaf;
- tussen partijen niet vaststaat dat in het enkele woord ‘omzet’ uit de bonusbepaling besloten ligt dat het gaat om de omzet zoals die ook moet worden berekend ten behoeve van de jaarrekening (van Enercon), en dat daar in ieder geval bij aangesloten moet worden voor de berekening van de omzet in het kader van de bonusbepaling;
- de kennelijke strekking van de bonusbepaling is dat de Begunstigden zich optimaal zouden blijven inzetten voor de overgenomen onderneming met het oog op het behalen van een zo hoog mogelijke omzet;
- volgens partijen de verkoop en levering van windturbines projecten in de regel een aantal jaar lopen; en
- Enercon door klanten over het algemeen gefaseerd wordt betaald voor de levering van windturbines.

Gelet op het bovenstaande overweegt het hof dat toepassing van de POC-methode voor het bepalen van de omvang van de bonus aansluit bij de strekking van die bepaling, terwijl de CC-methode zich met die strekking niet goed verdraagt. Daarbij maakt het niet uit of de omzet door Lagerwey zelf of door NEI c.q. aan NEI gelieerde vennootschappen wordt gerealiseerd.

De slotsom is dat het hof het vonnis van de rechtbank vernietigt.

M.J. van de Graaf, februari 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:2567

Zaaknummer: 200.315.103/01

Rechters: mr. E.M. Deen, M.M.M. Tillema en S.C.H. Molin

Advocaten: M.J. Elkhuisen en K. van Kranenburg-Hanspians

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Shell Overseas Investments B.V./Todwick Holdings Limited

De OK beslist in een uitkoopprocedure betreffende de aandelen in een joint venture. De OK oordeelt dat een toezegging om eerst een vordering in een arbitrageprocedure in te stellen geen afstand in de zin van artikel 2:201a lid 4 BW vormt. Verder oordeelt de OK dat sancties overeenkomstig de EU sanctieregelgeving een uitzondering vormen op grond waarvan een overdracht door middel van consignatie overeenkomstig artikel 2:201a lid 8 BW kan worden toegewezen.

Partijen

Cicerone Holding B.V. ('Cicerone') was een joint venture van Shell Overseas Investments B.V. ('SOI') en Todwick Holdings Limited ('Todwick'). Cicerone is een houdstermaatschappij van Oekraïense werkmaatschappijen, onder andere Alliance Holding Limited ('Alliance'), die tankstations in Oekraïne exploiteren. SOI hield 51% van de aandelen van Cicerone en Todwick 49%. Todwick heeft een UBO genaamd '[A]'. Sinds 3 juni 2022 is [A] opgenomen op de EU sanctielijst. De vastgestelde sancties zijn op grond van Verordening (EU) nr. 269/2014 ook van toepassing op Todwick.

Feiten

Na de Russische inval in Oekraïne in februari 2022 verkeerde de Cicerone-groep in ernstige financiële moeilijkheden. De OK heeft in 2022 op verzoek van SOI onmiddellijke voorzieningen getroffen waarmee SOI de noodzakelijke aanvullende financiering kon verstrekken. Daarvoor werden nieuwe aandelen in Cicerone uitgegeven.

In 2023 is Todwick een arbitrageprocedure bij de London Court of International Arbitration ('LCIA') begonnen. Vervolgens werd een onteigeningsprocedure door het Oekraïense ministerie van Justitie gestart voor de economische belangen van [A] in Oekraïne. Daaronder valt ook het aandeelhouderschap van Todwick in Cicerone. De Oekraïense rechter heeft de onteigeningsvordering toegewezen. 49% van de aandelen in Alliance werden door de staat

onteigend, omdat dit het aandelenpercentage is dat [A] via Todwick in Cicerone hield. Een cassatieberoep tegen de onteigening werd niet-ontvankelijk verklaard.

SOI heeft na de aandelenuitgifte meer dan 95% van de aandelen in het geplaatste kapitaal van Cicerone. Zij vordert de overdracht van de overige aandelen, die worden gehouden door Todwick.

Oordeel OK

De OK begint met de vaststelling dat SOI op de dag van de dagvaarding 97,44% van het geplaatste kapitaal in Cicerone houdt.

Verder stelt de OK vast dat geen van de uitzonderingen in artikel 2:201a lid 4 BW van toepassing is. De OK stelt vast dat SOI geen afstand heeft gedaan van haar bevoegdheid om op de voet van artikel 2:201a BW de overdracht van de aandelen in Cicerone te vorderen. Eerder heeft zij toegezegd dat zij eerst in de arbitrageprocedure het LCIA zou verzoeken om haar recht om een vordering op grond van artikel 2:201a BW in te stellen, te bevestigen. Nadat Todwick de arbitrage vervolgens heeft ingetrokken, mocht zij er redelijkerwijs niet meer op vertrouwen dat SOI het verzoek bij het LCIA zou instellen voordat zij een dagvaarding zou uitbrengen. De vordering van SOI wordt toegewezen.

Voor de bepaling van de prijs van de aandelen hanteert de OK als peildatum de datum van het onderhavige arrest, omdat daarin de vordering op grond van artikel 2:201a BW wordt toegewezen.

Vervolgens beslist de OK dat sprake is van gewijzigde omstandigheden door de onteigening van de aandelen van Cicerone in Alliance. Verder heeft Cicerone hoge schulden en weinig liquide middelen. Een deskundige moet daarom vaststellen of nog enige waarde aan de aandelen in Cicerone kan worden toegekend. Verder moet de deskundige vaststellen of een vergoeding voor de schade die door de onteigening van de aandelen is ontstaan, kan worden verhaald bij de Oekraïense staat. De deskundige moet ook bepalen in hoeverre een schadevergoeding tot toekomstige inkomsten van Cicerone zou kunnen leiden.

Tot slot oordeelt de OK dat een uitzondering moet worden gemaakt op de regel dat de overnemer aan de aandeelhouder een redelijke termijn moet gunnen om vrijwillig aan de veroordeling te voldoen. Van een uitzondering is sprake op grond van de sancties die aan [A] zijn opgelegd en die op grond van de Verordening (EU) nr. 269/2014 tevens van toepassing zijn op Todwick. Op grond van de sancties mag Todwick haar aandelen in Cicerone niet vrijwillig overdragen. Daarom wordt de betaling door middel van consignatie op grond van artikel 2:201a lid 8 BW toegewezen.

A. Schulz, februari 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:3344

Zaaknummer: 200.337.820/01OK

Rechters: A.W.H. Vink, J.M. de Jongh, A.J. Wolfs, D. Koopmans en G. Dubbeld

Advocaten: J.L. van der Schrieck, H.F. ten Bruggencate en M.W. Josephus Jitta

Wetsartikelen: 2:201a BW

RECHTSPRAAK

Curatoren van het bouwbedrijf/(Bestuurders van) contractspartij

Het Hof 's-Hertogenbosch bekrachtigt het vonnis van de rechtbank waarin bestuurdersaansprakelijkheid en paulianeus handelen zijn afgewezen. De curatoren in deze zaak menen dat de bestuurders van een vennootschap onrechtmatig hebben gehandeld doordat zij (onverplicht) betalingen hebben gedaan, terwijl zij toen al wisten of hadden behoren te weten dat de vennootschap haar schuld aan het bouwbedrijf niet meer kon voldoen. Het hof oordeelt echter dat de bestuurders geen persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt, mede omdat zij ervan uitgingen dat de schuld nog niet opeisbaar was. Evenmin is komen vast te staan dat een van de betalingen paulianeus is of dat deze schuldeiser wetenschap had van benadeling van andere schuldeisers. Het hof veroordeelt de curatoren in de proceskosten.

Relevante feiten

In 2017 sloot bouwbedrijf [xxx] ('het Bouwbedrijf') een overeenkomst met [B.V. 2] ('de Vennootschap') voor de verbouwing van een pand tot appartementen en kantoorunits. Als gevolg van een conflict tussen hen, werd in 2019 een vaststellingsovereenkomst ('VSO') gesloten, waarbij onder meer een hypotheek werd gevestigd op een appartement als zekerheid. Op dat moment had het Bouwbedrijf nog een openstaande vordering van € 370.199,33 op de Vennootschap.

De Vennootschap had op dat moment tevens nog openstaande schulden bij drie andere schuldeisers waaronder [B.V. 1] ('de Schuldenaar'). Op 30 december 2019 heeft de Vennootschap een geldbedrag ontvangen van de notaris voor de verkoop van het kantoorgedeelte van het pand. Met dat geld loste de Vennootschap januari 2020 haar schulden af bij deze drie schuldeisers, waaronder de Schuldenaar, maar niet de openstaande schuld die

de Vennootschap had bij het Bouwbedrijf.

De curatoren voeren aan dat de bestuurders van de Vennootschap onrechtmatig hebben gehandeld doordat zij ten tijde van de betalingen aan de drie schuldeisers al wisten dat de Vennootschap haar schuld aan het Bouwbedrijf niet meer kon voldoen, en spreken de bestuurders aan op basis van bestuurdersaansprakelijkheid. Verder stellen zij dat de betaling aan de Schuldenaar paulianeus is.

Juridisch kader van bestuurdersaansprakelijkheid

Voor de beantwoording van de vraag of de bestuurders kunnen worden aangesproken op basis van bestuurdersaansprakelijkheid, verwijst het hof naar het arrest *Ontvanger/Roelofsen*, waarin onder andere is geoordeeld dat een bestuurder slechts jegens de schuldeiser van de vennootschap onrechtmatig heeft gehandeld wanneer hem een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt en dat daarvan in ieder geval sprake is als de bestuurder bewerkstelligde dat door zijn handelen de vennootschap haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade. Het hof vult deze hoofdregel, onder verwijzing naar andere jurisprudentie, aan met de notie dat het voor de bestuurder van een vennootschap in beginsel vrij is om te bepalen welke schuldeisers van de vennootschap zullen worden voldaan, behalve in de situatie van een aanstaand faillissement. In dat geval staat het de bestuurder in beginsel niet vrij, tenzij die betreffende betaling door bijzondere omstandigheden kan worden gerechtvaardigd.

Toepassing op de feiten

Het hof stelt vast dat de bestuurders van de Vennootschap handelden in de veronderstelling dat de vordering van het Bouwbedrijf nog niet opeisbaar was, gebaseerd op de tekst van de VSO en de hypotheekakte. Bovendien is er onvoldoende bewijs dat de bestuurders van de Vennootschap al wisten of redelijkerwijze hadden moeten weten dat de betalingen op 2 januari 2020 aan andere partijen zouden leiden tot de financiële onmacht van de Vennootschap jegens het Bouwbedrijf. De omstandigheden waaronder de verkoop van het appartement plaatsvond, waaronder de lagere prijs en latere verkoop, zijn volgens het hof niet aan de bestuurders van de Vennootschap te wijten.

Daarnaast blijkt uit de feiten dat de vraagprijs van het appartement redelijk was gezien de omstandigheden, inclusief de oplevergebreken en de lokale marktsituatie. Het hof oordeelt dat de vertraging in de verkoop en de lagere opbrengst pas later duidelijk werden en dat de bestuurders van de Vennootschap deze gevolgen niet redelijkerwijs hadden kunnen voorzien op het moment van de betalingen. Verder wordt niet vastgesteld dat andere uitgaven van de Vennootschap na 2 januari 2020 al vaststonden of dat deze voorspelbaar zouden leiden tot

onvoldoende middelen om het Bouwbedrijf volledig te betalen.

Gelet op het bovenstaande, oordeelt het hof dat er geen concrete aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat de bestuurders van de Vennootschap bewust onrechtmatig handelden. Het hof concludeert derhalve dat hen geen persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt, en geen bestuurdersaansprakelijkheid kan worden vastgesteld.

Paulianeuze rechtshandeling

Voorts stellen de curatoren dat een van de drie eerdergenoemde betalingen, die aan de Schuldenaar, onverplicht was, het Bouwbedrijf heeft benadeeld, en dat de Schuldenaar wetenschap hiervan had. Zij voeren aan dat derhalve paulianeus is gehandeld. Het hof wijst dit af omdat de curatoren onvoldoende aantonen dat de Schuldenaar wist of had behoren te weten dat dit zou leiden tot benadeling van andere schuldeisers. Uit de bewijsstukken volgt namelijk niet dat de Schuldenaar op de hoogte was van de financiële situatie van de Vennootschap op dat moment of dat al vaststond dat het Bouwbedrijf niet volledig zou kunnen worden betaald.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank, wijst de grieven van de curatoren af en veroordeelt hen tot betaling van de proceskosten aan de bestuurders van de Vennootschap en aan de Schuldenaar.

G.I. Prakke, januari 2025

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:3470

Zaaknummer: 200.317.636_01

Rechters: E.H. Schulten, A.C. van Campen en G.A.J. Boekraad

Advocaten: W. van Veldhuizen, S.B.A. Lhachmi en E.F. Gomes

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:248 BW en 42 Faillissementswet

RECHTSPRAAK

VOC Capital Partners B.V. c.s./Studyportals Holding B.V. c.s.

Twee investeerders in een vennootschap vorderen ongedaanmaking van uitkeringen van de vennootschap aan alle aandeelhouders. Volgens de investeerders was op grond van de SHA hun goedkeuring vereist voor de gedane uitkeringen en zij hebben daarmee niet ingestemd. De vennootschap en andere aandeelhouders menen dat het vetorecht van de investeerders niet van toepassing is op de gedane uitkeringen en dat, voor zover dit wel het geval is, het beroep op het vetorecht in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. De voorzieningenrechter oordeelt dat het vetorecht wel degelijk van toepassing is op de gedane uitkeringen, maar dat voldoende aannemelijk is dat een bodemrechter het beroep van de investeerders op het vetorecht in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zal achten en de vordering tot nakoming zal afwijzen.

Feiten

Studyportals Holding B.V. ('de Vennootschap') is opgericht door Edokatsu Holding B.V. ('Edokatsu'), Sgastra Holding B.V. ('Sgastra') en MO Holding B.V. ('MO') (tezamen: 'de Oprichters'). Edokatsu is enig bestuurder en met 29,02% van de aandelen grootaandeelhouder van de Vennootschap. Sgastra en MO bezitten 20,36% respectievelijk 12,34% van de aandelen in de Vennootschap. Verder houdt 'Gedaagde 6' 1,64% van de aandelen en wordt 3,58% van de aandelen gehouden door de Stichting Administratiekantoor Studyportals ('de STAK'). Tot slot houden investeringsmaatschappijen VOC Capital Partners B.V. ('VOC') en Keen Venture Partners Fund LP ('Keen') 16,36% respectievelijk 16,71% van de aandelen in de Vennootschap.

In de aandeelhoudersovereenkomst ('de SHA') is opgenomen dat voor onder meer

dividenduitkeringen goedkeuring van VOC en Keen vereist is. Daarnaast is in de SHA opgenomen dat de bereidheid van VOC en Keen om te investeren in het bedrijf is gekoppeld aan de mogelijkheid om hun belang na vijf jaar te verkopen en dat alle partijen vanaf vier jaar na de datum van de SHA hun medewerking moeten verlenen om deze exit mogelijk te maken. Verder is in de SHA een geclausuleerd drag-along recht opgenomen dat Keen samen met ten minste één van de Oprichters kan uitoefenen vanaf vier jaar na haar toetreding als aandeelhouder, voor zover de Vennootschap op dat moment een waarde heeft van ten minste € 90 miljoen.

Tijdens een aandeelhoudersvergadering van de Vennootschap ('de AvA') stemmen Edokatsu, Sgaastra, MO, STAK en Gedaagde 6 ('de Overige Aandeelhouders') voor uitkering aan de aandeelhouders van € 4,5 miljoen uit de vrije reserves ('het Uitkeringsbesluit'). VOC en Keen stemmen tegen. Edokatsu neemt een bestuursbesluit tot goedkeuring van het Uitkeringsbesluit en betaalt de uitkeringen uit. VOC en Keen weigeren hun uitkering in ontvangst te nemen. Zij menen dat de uitkering in strijd is met de afspraken in de SHA, op grond waarvan hun goedkeuring voor een uitkering vereist is.

Vorderingen en verweer

VOC en Keen ('Eisers') vorderen in kort geding nakoming door de Vennootschap en de Overige Aandeelhouders ('Gedaagden') van de afspraken uit de SHA in de vorm van een gebod om de uitkeringen terug te draaien en een verbod om andermaal uitkeringen aan aandeelhouders te doen, zolang Eisers daarmee niet instemmen. Gedaagden voeren het primaire verweer dat het bij deze uitkeringen niet gaat om dividenduitkeringen als bedoeld in de SHA, maar om uitkeringen uit de vrije reserves en dat daarom het vetorecht niet van toepassing is. Subsidiair voeren zij aan dat het beroep van Eisers op het vetorecht in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Oordeel

De voorzieningenrechter oordeelt dat het evident de bedoeling van partijen is geweest dat het vetorecht van Eisers in de SHA alle uitkeringen aan aandeelhouders betreft, dus ook uitkeringen uit de vrije reserves. Een aanwijzing voor de juistheid van het standpunt van Eisers ligt volgens de voorzieningenrechter ook in het niet weersproken feit dat over een uitkering uit de vrije reserves dividendbelasting wordt geheven. De voorzieningenrechter concludeert dat het vetorecht van Eisers in de SHA wel degelijk van toepassing is op de gedane uitkeringen.

Het subsidiaire verweer van Gedaagden slaagt wel. De voorzieningenrechter overweegt dat de Vennootschap sinds 2015 geen uitkeringen heeft gedaan aan de aandeelhouders, terwijl de

onderneming alweer jaren winst maakt. Uitgangspunt is volgens vaste rechtspraak dat de winst aan de aandeelhouders dient te worden uitgekeerd, tenzij het vennootschappelijk belang vereist dat tot (gehele of gedeeltelijke) reservering van de winst wordt overgegaan – waarbij het gedurende onbepaalde tijd handhaven van een beleid waarbij alle winst wordt gereserveerd in het algemeen niet gerechtvaardigd zal zijn, aldus de voorzieningenrechter. Volgens de voorzieningenrechter moet *in casu* aan het belang van Gedaagden bij de uitkeringen meer waarde worden gehecht dan aan het belang van Eisers bij behoud van een dwangmiddel om een *full exit* af te dwingen. De voorzieningenrechter concludeert dat voldoende aannemelijk is dat een bodemrechter het beroep van VOC en Keen op het vetorecht in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zal achten en de vordering tot nakoming zal afwijzen.

Voor toewijzing van de gevraagde voorlopige voorzieningen is volgens de voorzieningenrechter in dit kort geding dan ook geen plaats. Dat wil niet zeggen dat ook in de toekomst uitkeringen mogen worden gedaan zonder instemming van Eisers; dat zal altijd afhangen van de omstandigheden die zich dan voordoen, aldus de voorzieningenrechter. Om die reden kan naar het oordeel van de voorzieningenrechter ook niet op voorhand worden verboden dat in de toekomst weer uitkeringen worden gedaan.

L.L. Bakker, januari 2024

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 05-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:6704

Zaaknummer: C/13/754467 / KG ZA 24-664 MdV/MAH

Rechters: W.M. de Vries

Advocaten: W.M. Smelt, B.T. Craemer, I.J.A. Tax, M.W.E. Evers, H.J. ter Meulen, C.W. Schlingemann en J.F. Hackeng

Wetsartikelen: 6:248 lid 2 BW